

Aar havde dette Vers været ude af hans Erindring. Nu steg det ned til ham som en frelsende Engel fra Himlen. Han havde en Fornemmelse, som om nogen stillede sig ved hans Side og tog ham ved Haanden. Næsten som en fremmed hørte han sig selv tale varme, følte Ord om Naaden fra Herren, om Guds Algodhed, om Jesu Død for Menneskers Synder. Endog Ritualets kendte Sætninger blev ligesom ny og levende i hans Mund, og idet han tilsidst lagde sin Haand paa den syges Pande for at tildele hende Syndsforladelsen, fornam han med hele sin bævende Sjæl, at Guds almægtige Aand i dette Øjeblik meddelte sig igennem ham.

## VIII

Samme Nat sad fire Mennesker inde i Sogneraadsformand Jensens himmelblaa Stadsestue og spillede Kort. Det var — foruden Værten — Egnens Dyrlæge, Aggerbølle, den gamle Skolelærer Mortensen og Købmand Villing. Alle fra Vejlby.

Siden Klokken ti om Formiddagen havde de siddet her ved det samme Bord — uden andre Afbrydelser end dem, som Maaltiderne krævede. Nu var Klokken bleven tre. To Gange var Lyse brændt ned i Stagerne, og fire Gange i Aftenens Løb var der bragt nyt, varmt Toddyvand ind fra Køkkenet. Endnu syntes dog ingen at tænke paa Opbrud, skønt den spritholdige Kognak, Osen fra den rødglødende Kakkellovn og de tætte, blaa Tobaksdampe, der halvt usynliggjorde dem for hinanden, kendelig havde slappet Fjedren i deres Lidenskab.

Der mælttes ikke et overflødigt Ord. Halvt mekanisk spillede man Kortene ud og tog Stikkene hjem. Selv den lille Købmand Villings blakkede Øjne, der ellers altid var travlt paafærde overalt for at udspionere de medspillendes Kort, hang ham stive og blodunderløbne ud af det fede Hoved som paa en død Flynder, og i det hele fortsattes Spillet kun, fori man endog manglede den fornødne Viljekraft til at bestemme sig for en endelig Afslutning.

Den eneste, der endnu holdt sig tapper, var den alderstegne